

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2018. év november hó 7. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **L.L.T.**ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év május hó 17. napján kelt 31.B.1287/2017/77. számú ítéletét megváltoztatja, a vádlott cselekményét **kísérletnek minősíti.**

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.31.663/2013/97. számú 2016. január 22. napján jogerőre emelkedett ítéletével kiszabott 8 (nyolc) hónap kettő évre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is **elrendeli.**

A vádlott kettős magyar-USA állampolgár. Személyi igazolványának száma:

A vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő utolsó napja: 2018. május 17. napja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben **helybenhagyja.**

A másodfokú eljárás során felmerült 30.000.- (harmincezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A törvényszék L.L.T. vádlott bűnösségét a Btk.164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettében mondta ki. Ezért a vádlottat 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra – helyesen: mint mellékbüntetésre – ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és kimondta, hogy a vádlott abból legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította és – két bűnjel kivételével – rendelkezett az eljárás során lefoglalt és a bűnjeljegyzéken feltüntetett bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott fellebbezett a büntetés súlyossága miatt enyhítésért, védője pedig téves minősítés miatt, enyhébb minősítés érdekében és összességében a büntetés enyhítése végett jelentette be fellebbezését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.777/2017/11.számú átiratában a védelmi oldalról bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak találta és az ügy nyilvános ülésen történő elbírálására tett indítványt jelezve, hogy azon nem vesz részt. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott előéleti adataira vonatkozó része hiányos, ezért annak kiegészítésére tett indítványt, továbbá az elsőfokú bíróság ítéletének 8. oldala első bekezdésében szereplő ténymegállapítást az indokolásból a történeti tényállásba indítványozta átemelni. Az így már mindenben megalapozottá teendő, ezért felülbíráható elsőfokú ítéletből – álláspontja szerint – okszerűen következik a vádlott bűnössége, továbbá a cselekmény minősítése is törvényes és a jogi indokolás is helytálló.

Ellenezte az enyhébb minősítést célzó védői fellebbezés teljesítését, mert az ellentétes az iratok tartalmával, miután dr. D.Gy.orvosszakértő véleménye szerint az ablakos sorozat-bordatörés következményeként kialakult baloldali vérgyülem és légmell sérüléseket mint közvetlenül életveszélyeseket, a sértett az eszközös bántalmazástól, nem pedig a vádlottnak a védő szerint fel nem róható eleséstől szenvedte el. További súlyosítóként indítványozta értékelni, hogy az eszközös bántalmazás a már eleve sérült, földön fekvő, ezért kiszolgáltatott helyzetben lévő sértett sérelmére valósult meg.

Az ily módon kiegészített tényállásra és a bővített súlyosító körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az írásbelivel egyezően tartotta fenn kiegészített fellebbezési indokolását; eszerint álláspontja az, hogy védenca a helyesen megállapítható tényállás alapján legfeljebb könnyű testi sértés vétségének kísérletét valósította meg, ami viszont magánindítványra üldözendő, és a magánindítvány beszerzésére nem került sor, így büntethetőséget kizáró ok folytán védenca felmentése indokolt. Ettől eltérő esetre további enyhítőként indítványozta értékelni védenca személyiségzavarát, viszont álláspontja szerint nem értékelhető súlyosítóként az aljas indok.

Az enyhébb minősítést célzó védői fellebbezési kérelem - az alábbiak szerint – alapos, egyebekben a védelmi fellebbezések és indítványok alaptalanok és az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség észrevételeivel és indítványaival sem mindenben értett egyet, ide nem értve a vádlott büntetett előéletére vonatkozó adatok kiegészítését.

Az ítélet tábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét teljes teljes terjedelemben felülbírálta abból a szempontból is, hogy az megalapozott-e, és hogy a meghozatalához vezető eljárás szabályos volt-e eljárásjogilag vagy sem. Ezeket a kérdéseket akként döntötte el, hogy relatív eljárási szabálysértés valósult meg az alábbiak szerint, és a tényállás sem volt mindenben megalapozott. (Be.591. § (1) bekezdés, Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja és ehhez képest annak mind d) pontja).

Az eljárásjogi szabályszerűséget az ítélet tábla a büntetőeljárásról szóló, 2018. július 1. napjától már nem hatályos 1998. évi XIX. törvény szabályai alapján vizsgálta és ennek eredményeképpen megállapította, hogy relatív eljárási szabálysértés valósult meg azzal, hogy az eljárás tanács elnöke ítéletének kihirdetése, majd rövid szóbeli indokolása után, a perorvoslati nyilatkozatok bejelentése előtt, a jogorvoslati lehetőségre való kioktatás mellett, tekintettel arra, hogy jogorvoslat esetén a másodfokú eljárásra vélhetően csak 2018. július 1. napja után kerül sor, amikor már az új Be. (2017. évi XC. törvény) lesz hatályban, annak még hatályba nem lépett 551. § (3) bekezdése alapján tájékoztatást adott a fellebbezés bejelentésének lehetőségéről, korlátairól és az ahhoz kapcsolódó járulékos eljárási lehetőségekről, illetve kötelelességekről.

Erre a figyelmeztetésre azonban az elsőfokú bíróságnak az ítélet kihirdetését követően és a perorvoslati nyilatkozatok bejelentését megelőzően nem volt eljárásjogi lehetősége, tekintettel arra, hogy hatályban még nem lévő jogszabályon alapuló jogosultságokra történő kioktatás mint kötelezettségi- vagy jogosultsági váromány joghatályosan nem idézhető, arra az eljárás résztvevőinek figyelme törvényesen nem volt felhívható.

Tekintettel azonban arra, hogy az eljárás résztvevői a jogorvoslati nyilatkozataikat a bejelentéskor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény rendelkezései alapján terjesztették elő - gyakorlatilag figyelmen kívül hagyva az eljárásjogilag meg nem engedett figyelmeztetéseket - ez az eljárási szabálysértés csupán viszonylagos volt, annak a perorvoslati jogosultságra és az ügy érdemére, különösen pedig az első fokú bíróság ítéletének másodfokú felülbírálatára nem volt kihatása, ezért az ítéletábrá annak csupán jelzésére szorítkozott.

A már írottak szerint – továbbá – az elsőfokú bíróság ítélete részlegesen megalapozatlan is, a felhívott törvényhelyek alapján.

A részleges megalapozatlanságot az ítéletábrá a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, a bizonyítást érintő ügyiratok helyes tartalmát alapul véve, a következők szerint egészítette ki és helyesbítette, majd pedig a Be. 593. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített, kiegészített, illetve eltérően megállapított tényállás alapján bírálta felül.

Kiegészítette az ítéletábrá az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal, hogy a vádlott az Amerikai Egyesült Államok /USA/ állampolgáraként a *Louis L.* nevet használja.

Kiegészítette azzal is, hogy a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2017. október 30. napján kihirdetett és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24. Bf.5444/2018/19. számú határozata folytán 2018. május 31. napján jogerőre emelkedett 11. B. 22657/2015/97. számú ítéletével csalás vétsége és más bűncselekmények miatt 1 év, fogházban végrehajtható szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Egyben elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. március 21. napján kihirdetett és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 26.Bf.8888/2013/7. számú határozata folytán 2013. december 6. napján jogerőre emelkedett 11.B.10.815/2013/11. számú ítéletével jelentős kárt okozó csalás büntetése miatt kiszabott 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtön végrehajtását is, továbbá megszüntette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. május 3.napján jogerős 3.B.30.754/2013/12. számú ítéletével alkalmazott 2 év próbára bocsátást is.

Az elsőfokú ítélet 8. oldalának első bekezdésben írt tény, miszerint a vádlott azért bántalmazta a sértettet, hogy a kölcsön visszafizetése alól mentesüljön, a történeti tényállásba emelte át, mert az oda tartozik. Irányadó abban a bírói gyakorlat, hogy az indokolás is része a tényállásnak, ezért volt átemelhető az indokolásból az ott tett ténymegállapítás a történeti tényállásba (BH2005. 89., és BH2006. 392.).

Kiegészítette a tényállást – ugyancsak az indokolásból történő átemeléssel (elsőfokú ítélet 7. oldal, második bekezdése) azzal, hogy a vádlott 2016. márciusában nem volt ügyfele az OTP Bank Nyrt-nek, ezzel a sértett előtt hamis tény állított. (OTP Bank Nyrt. átirata, nyomozati irat 485. lapszám).

Kiegészítette továbbá a tényállást azzal, hogy L.L.T. vádlott az elkövetéskor kb 170 centiméter magas volt, 5 dan-os karatebajnok, ezért nyilvánvalóan az átlagot meghaladó, erős fizikumú férfi. Ezzel szemben a sértett az elkövetéskor 166 centiméter magas és 100 kilogramm súlyú nő volt (elsőfokú iratok 24. lapszám alatti orvosszakértői vélemény 7. oldal, illetve a vádlottat illetően a tárgyalási vallomása).

Az elsőfokú ítélet tényállásában rögzítettektől eltérően, helyesbítésre szorult a tényállás abban is, hogy a perújítás nem az elsőfokú ítélet tényállásának előéleti adatai között megjelölt elítélésre vonatkozik, hanem a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2015. november 26. napján meghozott és 2016. január 22. napján jogerőre emelkedett - nagyobb kárt okozó csalás büntette és hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt halmazati büntetésül a 24.B.31.663/2013/97. számú ítélettel kiszabott 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó - ítéletre.

A perújítási eljárás a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt - helyesen - 5.B.30.889/2017. szám alatt van folyamatban, az ügy következő tárgyalása 2019. január 19. napján várható (a vádlott legújabb priusza és a beszerzett irat adatai).

A tényállást kiegészítette az ítéletábra azzal is, hogy a sértett ingatlanának padlásfeljárója falépcsőzetét három lépcsőfoknyi beton építmény és egy kisebb pihenő előzi meg, azelőtt pedig egy fémből készült aknafedél volt lefektetve.

Továbbá, az ügynevezett bikacsökről - ismeretlen körülmények között - az arra házilag erősített fémből készült, golyó alakú vég levált és a bikacsök hosszabb maradványát, amely 34 centiméter hosszúságú volt, valamint a 10 centiméter hosszú fémvéget a nyomozó hatóság lefoglalta, majd az ügyészség azt bűnjelként átvette [A bikacsök teljes hossza tehát 44 cm volt.].

Arra viszont már nem állapítható meg megbízható adat, hogy az továbbítást nyert-e a törvényszék bűnjelkezelőjéhez, miután a legfrissebb bűnjeljegyzékből e két tételt (3.és 7.) ismeretlen személy golyóstollal áthúzta, megjegyzést nem fűzött ehhez a művelethez és azok felkutatására tett másodfokú intézkedések sem vezettek eredményre, így e két bűnjel további sorsa ismeretlen.

A vádlott a már említett bikacsökkel – amikor az még egyben volt – legalább húsz alkalommal mért testszerte ütéseket a sértettre, akinek öltözéke egy szoknya, egy blúz és egy mellény volt (nyomozati iratok 353.).

Miután az elsőfokú bíróság pontatlanul írta le a sértett bordasérüléseit, így kiegészítette az erre vonatkozó tényállási részt az ítéletábra azzal, hogy a sértett baloldali öt bordájából három sérült meg, ügynevezett ablakos törés formájában. (nyomozati iratok 665.).

A sértett fejét közepes – nagy erejű tompa erőbehatás érte, így keletkezett az ügynevezett nyúzatásos sérülés (nyomozati 629.).

Végezetül helyesbítette a tényállást az ítéletábra akként, hogy ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a sértett ablakos bordatöréseit, ennél fogva a következményes vérgyülemet, és légmellel a vádlott általi, bikacsökkel történt bántalmazás, vagy a lépcsőről leesés következtében szenvedte el.

Ennek a helyesbítésnek az az alapja, hogy dr. M. M.igazságügyi orvosszakértő nem zárta ki, hogy azt esés (lépcsőről történő leesés) folytán szenvedte el, sőt valószínűbbnek ítélte ezt a verziót, szemben dr. D.Gy. igazságügyi orvosszakértő véleményével, aki éppen ellenkezőleg nyilatkozott a valószínűségről (nyomozati iratok 599- 633., 42. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Idevágó alátámasztó bizonyíték, hogy a sértett maga sem tudott arról beszámolni, hogy miként szenvedte el a

sorozat-bordatörést. [A sértetti, első vallomásnak a bizonyítékok köréből történt kirekesztése ugyanakkor nem volt indokolt, mert a sértett kioktatása az abszolút és relatív mentességi jogára – a jegyzőkönyv tanúsága szerint – megtörtént, a jegyzőkönyvet azonban már állapota miatt nem tudta aláírni, ezért azt egy, a kihallgatás folyamán végig jelen volt hatósági tanú írta alá. Ezért a tartalmilag nem vitatható jegyzőkönyvi előadása immár alakilag is törvényessé vált.]. Valószínűsége tényállás nem alapítható, a szakértők között csak a valószínűség mértékében van ellentét, mely az „in dubio pro reo” elvét követve irreleváns, a vádlott terhére csak kétséget kizáróan bizonyított tények róhatók.

Ez utóbbi helyesbítésnek abból a szempontból van jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság az ebben a körben látszólag ellentmondó igazságügyi szakértői véleményeket akként értékelte, hogy számára bizonyítottá vált, hogy a vádlott bikacsökkal, tehát eszközzel történt bántalmazása folytán szenvedte el a sértett az öt borda – köztük háromnak ún. ablakos – törésével járó és ennek talaján kialakult vérgyülemmel és légmellel járó, közvetlen életveszélyes sérülést.

Ezzel szemben - az ítéltábla álláspontja szerint - a bizonyításra vonatkozó ügyiratok most idézett tartama alapján az állapítható meg kétséget kizáróan, hogy *a vádlott eszközös bántalmazása - többek között - a sértett koponyáját mint életfontosságú szervet – az agyat – burkoló csontképletet is érinthette volna, arra közepes-nagyerejű ütése irányult, amit kizárólag a sértett ekkor még hátán fekve, kapálódzó, védekező kézmozdulatai hártottak el.*

A vádlott tehát az eszközös bántalmazást a fejre irányítva, belenyugodott abba, hogy a sértett akár 8 napon túl gyógyuló közvetlen, vagy közvetett életveszélyes sérülést is elszenvedhet, a vasalt végű eszközzel történt bántalmazás során

A most eszközölt kiegészítéseknek és helyesbítéseknek a vádlott bűnfelelőssége és a terhére rótt bűncselekmény helyes, törvényes minősítése szempontjából van meghatározó jelentősége.

A most helyesbített, illetve kiegészített tényállásból tehát az elsőfokú bíróság ugyan helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, de a bűncselekményt nem törvényesen minősítette.

A most már mindenben irányadó tényállásból következően ugyanis a vádlott bűncselekménye helyesen a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntettének – helyesen – a Btk.10. § (1) bekezdés szerinti kísérlete.

A bűnösségi körülményeket illetően az elsőfokú bíróság álláspontjával az ítéltábla mindenben egyetértett. Egyértelműen aljas indokként minősítendő a fennálló tartozás tekintetében előadott hazugság leplezése érdekében végrehajtott bántalmazás és ezáltal a sértett védekezésre képtelen állapotba helyezése. A védő álláspontjától eltérően, a vádlott személyiségzavara nem enyhítő, tekintettel arra, hogy az elmeorvos szakértőileg megállapíthatóan nem éri el a kóros elmeállapot szintjét. Ezzel szemben további súlyosító, hogy a vádlott a bűncselekményt már védekezésre képtelen, vagy legalább arra kevésbé képes nő sérelmére kitartóan folytatta [BH2003.446.,BH.1996.511.,Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.388/2011/8.sz.ítélete, Bf.296/2011/22. sz. ítélete]. További, de nem jelentős súlyú enyhítő, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal valósította meg a bűncselekményt, továbbá, hogy az kísérleti szakban rekedt, habár a kísérlet teljes és közeli volt.

Ami az időmúlást, mint enyhítő körülményt illeti:

Az indokolatlan időmúlás, a büntetőügyekben eljáró hatóságok inaktivitása, az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglaltakat alapul véve és figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatára is, egyaránt olyan körülmény, aminek lényegi kihatása van a kiszabható büntetések fajtájára és mértékére.

Az időmúlás kifejezése önmagában azonban kevésbé teljes, azt az adott büntetőügyben három felületen indokolt vizsgálni:

- a/ az elkövetéstől a jogerős elbírálásig terjedő idő
- b/ a szorosan vett büntetőeljárás tartama, azaz az alapos gyanú közlésétől a jogerős ügydöntő határozatig eltelt idő
- c/ ezek belül a bármilyen személyi, vagy más jellegű kényszerintézkedés hatálya alatt eltelt idő, ideértve a vagyoni jogi korlátozásokat is, természetüknél fogva.

Amennyiben egyértelműen extrém időmúlás már az elsőfokú bíróság előtt bekövetkezett és az csak részben sem róható fel a terheltnek, illetve felróhatóság esetén annak aránya a hatósági inaktivitáshoz képest, az ügy súlyára is tekintettel elenyésző, annak mindenképpen meg kell nyilvánulnia a büntetéskiszabás körében

Az Alkotmánybíróság már közismert határozatában írt követelménynek megfelelően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy amennyiben időszerű – az elkövetéstől számított két éven belüli vagy azt nem sokkal meghaladó időben való – elbírálásra kerül sor, úgy az első fokon kiszabottal azonos fajtájú és közel azonos tartamú büntetés kiszabása volt indokolt, miután ezt a tartamot kismértékben meghaladta a jelen pertartam. Ennélfogva az időmúlás csekély mértékben enyhítő, miután figyelembe veendő volt a vádlott nem egyszer perelhúzó magatartása és hogy egy időre kivonta magát a büntető eljárás alól.

Az így helyesbített és kiegészített bűnösségi körülményeket alapul véve az elsőfokú bíróság tehát nem tévedett a 3 év 6 hónap végrehajtandó és börtönben foganatosítandó szabadságvesztés, valamint az 5 év közügyektől eltiltás mint mellékbüntetés kiszabásakor.

A Btk.10. § (2) bekezdése alapján a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni, tehát ebből kell kiindulni a büntetés-kiszabás felülbírálatokor is.

Az ítéletábra úgy találta, hogy a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás arányos büntetés és mellékbüntetés, annak lényeges enyhítésére nem látott indokot.

Az elsőfokú bíróság nem észlelte, hogy a vádlottat 2016. január 22. napján a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 24. B.31.663/2013/97. számú ítéletével a 2010. január 22. napján elkövetett csalás büntette és hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt halmazati büntetésül 8 hónap végrehajtásában 2 év próbaidő felfüggesztett börtönre ítélte, márpedig a próbaidő 2018. január 21. napján járt volna le amennyiben a vádlott a próbaidő hatálya alatt nem követi el a most elbírált bűncselekményt. Ennek törvényes következménye, hogy az említett, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 87.§ b) pontja alapján el kellett rendelni, még akkor is ha – amint az a tényállás kiegészítésben rögzítést nyert- jelenleg perújítási eljárás van folyamatban erre az ítéletre vonatkozóan, mert annak nincs kihatása a most eszközölt rendelkezésre, tekintve, hogy a perújítás elrendelésekor az indítvánnyal megtámadott ítélet végrehajtásának felfüggesztésére nem került sor (végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést támadó perújítás esetén is van ugyanis törvényes lehetőség a megtámadott ítélet végrehajtásának

felfüggesztésére). Későbbi, a perújítás eredményéhez társuló újabb perújítás kerülhet egyebekben szóba, az eredeti perújítás bármilyen irányú sikeressége esetén. Ez azonban a már írottak szerint nem érinti a jelen, kötelező törvényi rendelkezésből fakadó rendelkezést.

Amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította a vádlott kettős, magyar – amerikai állampolgár, ami a külföldi állampolgárságát illeti az azonban helyesen az USA [Amerikai Egyesült Államok] állampolgárságát jelenti. Továbbá, nem nyert rögzítést személyi igazolványának száma, ezért a bizonyítás eredményeképpen keletkezett ügyiratok tartalma alapján azt az ítélet tábla megállapította.

Ugyanígy, miután az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a vádlott előzetes letartóztatását a törvényszék megszüntette, így előzetes fogvatartásának utolsó napját is megjelölte az ítélet tábla. Ennek a szabadságvesztésbe történő pontos beszámítás miatt volt jelentősége

A kifejtettek alapján tehát az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja, közelebbről a Be. 606. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben viszont, a törvényes rendelkezéseket felülbírálván és azokat mindenben alaposaknak ítélve, azt a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja, közelebbről a Be. 605. § (1) és (4) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú eljárás során a vádlott kirendelt védelmével felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2018. év november hó 7. napján

dr. Nehrer Péter s.k. . Katona Tibor s.k.. Sárecz Szabina Martina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék:

A Fővárosi Ítélet tábla 3.Bf.165/2018/14. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 31.B.1287/2017/77. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 7.

. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke